

Premi de teatre TRICICLE, "POR HUMOR AL ARTE"
Edicions ÑAQUE/LA AVISPA 2005

Cos a cos

Una comèdia pugilística en sis assalts i mig

Autor: Juanluis Mira
Director: Tomàs Mestre
Traducció al català: Sandra Montserrat

Per a Loli.

L'ESPAI DEL COMBAT:

UN LLIT DE DIMENSIONS EXAGERADES: UN ESCENARI-LLIT-RING, AL QUAL S'ACCEDEIX PER UN PARELL D'ESCALETES LATERALS.

LLUITEN PEL TÍTOL:

MARCEL, "EL TIGRE DE LA WEB",

MARC, EL PREPARADOR

CONTRA...

MARINA, "LLAVIS DE GEL",

MARTA, LA PREPARADORA.

I AMB LA PRESÈNCIA SOVINT EMPRENYADORA, SOVINT SERVICIAL, SEMPRE DIVINA DE...

L'ÀRBITRE

O. ELS PROLEGÒMENS DEL COMBAT

EN LA CORBATA, ELS QUATRE PERSONATGES, D'ESQUENA.

*DOS D'ELLS: **MARINA I MARCEL**, PORTEN GUANTS DE BOXA. ELS DE MARINA SÓN ROJOS; ELS DE MARCEL, BLAUS.*

*ELS ALTRES DOS, **MARTA I MARC** SOSTENEN EN UNA MÀ, UN POAL DE LLAUTÓ; EN L'ALTRA, UNA TOVALLOLA.*

QUAN SE'LS CRIDA PEL NOM, ES TOMBEN I PRESENTEN LES SEUES CREDENCIALS AL PÚBLIC, ALHORA QUE FAN ELS MOVIMENTS HABITUALS DE BOXA D'ESCALFAMENT ABANS DEL COMBAT.

SONA EL GONG REPETIT, AMB EL QUAL S'INICIA LA REPRESENTACIÓ.

LA VEU ANUNCIA ELS CONTRINCANTS.:

EL PRESENTADOR/ L'ÀRBITRE/ PERSONATGE COMODÍ COLPEJA UNA CAMPANA, DE DECIBELS INSUPORTABLES:

PRESENTADOR:

Combat de sis assalts, pel títol domèstic de pes mitjà, entre els boxejadors següents: MARCEL... El tigre de la Web!

ELS ALTRES TRES PERSONATGES:

Bé!

PRESENTADOR:

...40 anys, 77 quilos, vestit gris marengo model executiu. Mòbil Nokia d'últimíssima generació...

MARCEL:

133 grams, pantalla tàctil IPS de 332 punts per polsada amb Gorilla Glass 2, tecnologia ClearBlack i PureMotion HD+, dues càmeres digitals integrades, 8,7 megapíxels amb floating lens i estabilització òptica. USB, GPRS, Internet 4G, Wassap i twitter incorporat...

Una passada.

PRESENTADOR:

Fadrí i sense compromís.

ELS TRES:

Bé!

MARCEL:

Quan vull pegar-ne un i no ho tinc a mà, pague i punt. És una inversió segura, sense riscos. A fons perdut.

MOU ELS MALUCS, CAP AL FONS.

PRESENTADOR:

287 combats, 273 victòries per punts, 94 victòries per KO. tècnic..

ELS TRES:

Bé!

PRESENTADOR:

14 combats nuls...

ELS TRES:

DECEPCIÓ: Oohhhhhh!

MARCEL:

Se m'ha arrupit. L'alcohol de la merda!

PRESENTADOR:

Cap derrota.

ELS TRES:

Bragat, bragat...!

MARCEL:

Pels meus collons!

PRESENTADOR:

Els seus amics diuen que presenta símptomes de possible enamorament.

ELS TRES:

Ah???? Qui lo saaaaa?

PRESENTADOR:

Contra... Marina, Llavis de gel...!

ELS TRES, LLEVAT DE MARINA:

Bé!

PRESENTADOR:

36 anys, 60 quilos de pes, 90 -60- 91...

ELS TRES:

Iraaaaa!

MARINA:

No es pot ser perfecta... Més ben dit: no s'ha de ser perfecta.

PRESENTADOR:

Màster en Administració d'Empreses i Economia Submergida.

ELS TRES:

xof, xof...!

PRESENTADOR:

76 combats, 76 victòries per K.O.

ELS TRES:

Tooooca!

MARINA:

No hi ha hagut cap home que m'haja fet posar-me de genolls, en cap dels sentits!

PAUSA. HO PENSA. SOMRIU.

Per ara!

PRESENTADOR:

Els seus amics diuen que, a la fi, s'ha enamorat de veres!

ELS TRES:

DECEPCIÓ AMB UN TOC ROMÀNTIC MELINDRÓS:

Ooohhhh!

PRESENTADOR:

Als vostres llocs!

EL PRESENTADOR ES COL·LOCA EN EL CENTRE. MARCEL I MARC, QUE OFICIA COM A ENTRENADOR, SE'N VAN CAP A L'ESQUERRA DE LA CORBATA; MARINA I MARTA, L'ENTRENADORA, ES DIRIGEIXEN CAP A LA DRETA.

MARC:

Molt de compte amb els llavis!

MARCEL:

Els de dalt o els de baix?

MARC:

Collons, no és el moment de fer broma... Et veig massa segur i no m'agrada gens ni miqueta; a veure si ara envies a pastar fang tot el que ens ha costat tant d'esforç...

MARCEL:

D'acord, d'acord, tranquil.

MARC:

Escup.

MARCEL APUNTA LES PARAULES CAP A L'ESCOPIDORA QUE LI HA ACOSTAT EL SEU AMIC MARC. EN LLOC D'ESCOPIR, PARLA A L'ESCOPIDORA.

MARCEL:

Guanyaré!

MARC:

Més convicció, punyeta!

MARCEL:

Marina és només un passatemps, una aventura més!

MARC:

Més!

MARCEL:

És un lloro!

MARC:

Això va millor, més!

MARCEL:

¡És ... és... és un sac de cel·lulitis i té halitosi!

No permetré que em duga al seu terreny i molt més que em guanye un lloc de cap de secció! Però que collons s'han cregut...? Li ho faig i vela!

MARC:

Aquest és el meu home!

EN L'ALTRE EXTREM, AMB ACTITUDS PARAL·LELES.

MARTA:

És molt perillós en el cos a cos!

MARINA:

Ho sóc més jo!

MARTA:

D'acord, però no t'hi confies, té més experiència! Escup.

MARINA:

És només paquetot!

MARTA:

Oblida el paquetot! Més.

MARINA:

No en quedarà ni polseta! Se n'anirà amb la cua entre les cames!

MARTA:

Primer, el paquet, després la cua: és que no pots pensar en res més? Més contundència.

MARINA:

No em deixarà amb una merdeta de lloc en l'executiva! Però què punyetes s'ha cregut? Si vol que engolisca...

MARTA:

Torna-li la trompa al xic...

MARINA:

... si vol que... si vol això simplement, usar-me només com a passatemps, li costarà més del que es pensa!

MARTA:

No n'hi ha prou, vull més bilis, fotre!

MARINA:

És un masclista de merda i li espremeré el cor fins que em done l'ascens que em meresc!

MARTA:

Ja va la cosa! Més!

MARINA:

Moniato!

MARTA:

Aquesta és la meua xica!

ÀRBITRE:

Primer assalt!

PRIMER ASSALT

S'HAN LLEVAT ELS GUANTS.

SONA EL GONG. CADA PARELLA VA CAP AL TRAM D'ESCALA CORRESPONENT. MARCEL I MARINA PUGEN AL LLIT ESCENARI QUADRILÀTER. MARC I MARTA, BEN ATENTS A LES INCIDÈNCIES, SEUEN SOBRE L'ESGLAÓ MÉS BAIX. L'ÀRBITRE PREPARA L'ESPAI, AJUDAT PELS DOS CONTRINCANTS: AVANÇA EL COIXÍ FINS AL LÍMIT DEL LLIT. ALLÍ SEUEN ELS BOXEJADORS, AMB LES CAMES PENJANT. A MARCEL LI DÓNA UN VOLANT DE COTXE ESPORTIU. A MARINA UN PINTALLAVIS. AQUESTA FA COM QUE ES RETOCA ELS LLAVIS MIRANT-SE A UN ESPILL PETIT IMAGINARI. ELL CONDUEIX AMB MESTRIA. RECOLZA EL BRAÇ ESQUERRE SOBRE LA FINESTRA ENTREOBERTA.

L'ÀRBITRE, EN COL·LOCAR-SE, ATENT SEMPRE, DIRIGEIX CAP A ELL UN PETIT VENTILADOR. CADA VOLTA QUE MARCEL "CANVIA" DE MARXA, L'APARELL CANVIA A UN PROGRAMA MÉS FORT. ELS CABELLS, A L'AIRE, ENS INDIQUEN QUE VAN A TOTA MÀQUINA. EL SOROLL DEL "MOTOR" FA QUE HAGEN D'ALÇAR LA VEU. MARCEL LA BESA LLEUGERAMENT ALS LLAVIS, SENSE DEIXAR DE CONDUIR.

MARINA:

No anem massa ràpid?

MARCEL:

Tu trobes?

MARINA:

Sí.

MARCEL:

És millor així. Sense pegar voltes. Pose la directa. I punt. És la llei.

MARINA:

Quina?

MARCEL:

La de la relativitat. Com més velocitat, més temps viscut.

MARINA:

Si no ens estavellem abans.

MARCEL:

És el meu estil: sense pegar-li voltes.

MARINA:

Això està bé, però... així no hi ha manera de

MARCEL:

CANTA:

La aventuraaaa me la posa duraaaaaa.

SOMRIU. MARINA NO SAP SI SOMRIURE O NO.

DES DELS RACONS CORRESPONENTS:

MARC:

Collins, MARCEL, no mostres l'esquerra ara, encara no, estudia-la, estudia-la! Estàs a la parra, moniato! Solament, et diu que no pot pintar-se bé els llavis... res més...no faces metafísica, footreee!

MARTA:

Tira-li, tira-li, tu cobreix-te bé; però ets massa subtil, no sé, canvia el sentit, finta, s'ho està agafant del revés, no oblides que és un home, dona, per tant, és massa simple, és un talòs, fes que es confie una mica, mostra-li les dents, però no te'n passes....

MARINA:

És que així no puc retocar-me bé... Em referia a...

MARCEL:

Ja, ja sé a què et referies... era solament una broma "metafísica"...

LI CLUCA L'ULLET A MARC.

MARINA:

Ja em pensava que no podies ser tan talòs...

LI MOSTRA LES DENTS, ESTIRANT ELS LLAVIS. LI FA UN GEST A L'ENTRENADORA.

MARCEL PREM EL FRE IMAGINARI, CANVIA LA MARXA, REDUEIX LA VELOCITAT. EL VENTILADOR CANVIA EL PROGRAMA A UN QUE GAIREBÉ NI SE SENT.

MARCEL:

Millor?

MARINA:

Millor. Solament mentre acabe de perfilar-me els llavis...

MARCEL:

M'agraden els teus llavis. Tots.

MARC:

Ja hi tornem a ser, no saps res més, tu acosta't, acosta't, que ja veuràs quin ganxo et clavarà...

MARTA:

Ataca quan baixa la guàrdia.

MARINA: No crec que a l'oficina coneguen aquest punt teu... tan... porquet.

ACABA DE PERFILAR-SE ELS LLAVIS.

MARC:

Com t'ha dit?

MARTA:

Nyas! Directe al fetge!

MARCEL:

Perdone vosté, era només una broma de mal gust... ho reconec... Els caps, a voltes, també som humans... A voltes... *SOMRIU.*

MARC:

Bé aquest pas arrere, mostra't vulnerable, però sense passar-te'n, ara va bé la cosa... Que s'hi confie...

MARCEL:

El que volia dir-te és que m'agrades de totes les maneres, amb maquillatge o sense.

MARINA:

Vaja, això és una altra cosa. No et penses que sóc de les que passa tot el dia davant de l'espill.

MARCEL:

No vull semblar el que no sóc. Un puntet de feminitat sempre està bé.

MARINA:

Una miqueta de rímel, una mica de color als llavis... Només que no m'ha donat temps ni a...

I què ets?

MARCEL:

Això ho hauràs de descobrir tu soleta.

MARINA:

Ho intentaré, encara que no tenim tot el temps del món.

MARCEL:

Aquest és el repte.

MARINA:

La veritat és que a un home se'l coneix bé de seguida. Sou massa previsibles.

MARCEL:

A una dona no se l'arriba a conèixer de veritat mai.

Imagine que no en seràs l'excepció.

MARINA:

No ha sigut el cas.

MARCEL:

De més grosses se n'han vist.

MARINA:

Soldats més valents s'han batut en retirada...

MARCEL:

Sí?

MARINA:

I tant! I amb la cua entre les cames...

SOMRIUEN ELS DOS.

ÀRBITRE:

No us traveu, no estigueu passius, vinga va!... Que això és un espectacle i la gent n'ha pagat l'entrada, vinga va que ens adormim... Mireu, mireu...

ELS CONVINDA QUE TRENQUEN LA QUARTA PARET DEL RING I MIREN EL PATI DE BUTAQUES...

El de la tercera fila s'està adormint... Així que més gràcia, per favor...

MARC:

S'estan estudiant.

MARTA:

Això mateix.

ÀRBITRE:

Doncs, que passen la lliçó ja o els desqualifique als dos.

MARC:

Tu, no t'adormes...

MARTA:

Espolsa-li.

MARCEL:

Vols que pose música?

MARINA:

Sí, per favor... Quina tens?

MARCEL:

Què t'agrada...

MARINA:

No sé: Sinnead O'Connor, per exemple...

MARCEL:

Mira a veure si tinc a la guantera res d'aquest xic...

MARINA:

No ho crec, entre d'altres coses perquè és una xica...

MARC ES POSAR LES MANS AL CAP, DESESPERAT.

MARTA:

Nyas! Per moniato!

MARCEL:

L'havia confós amb un irlandés que va començar amb U-2, Sydney O'Callahan...

Saps de qui parle, no?

MARINA:

No.

MARC:

Ni tu tampoc, això és tenir recursos... bons reflexos... sí senyor... Però encara estàs massa tens...

MARCEL:

Jo?

MARC:

No, jo. Estàs apardalat.

MARCEL:

Busca música de de Kenny G., va bé per a anar per carretera...

MARINA:

Ací està.

MARCEL:

Ens servirà per a relaxar-nos una miqueta....

MARINA:

Sí, estem un poc tensos... Els dos.

MARCEL MIRA CAP AL SEU RACÓ.

MARCEL:

És normal, acabem de començar...

SONA KENNY G.

Tenim tot un cap de setmana per davant...

M'encanta el saxo. Sona a... ja m'entens.

PAUSA.

MARINA:

Saps una cosa?

MARCEL:

Què?

MARINA:

Tenia moltes ganes que arribés aquest moment. Cara a cara, tu i jo, sense un despatx pel mig. Imagine que saps que tenim a tota l'empresa pendent de nosaltres.

MARCEL:

Creu-te que m'han fet apostar a mi també!

MARINA:

Per tu, naturalment.

MARCEL:

Naturalment. I tu?

MARINA:

Jo? No aposte.

MARCEL:

És una situació curiosa. No trobes?

T'agrada?

MARINA:

Sí.

MARCEL:

La música, t'agrada?

MARINA:

També.

MARCEL:

En deu minuts arribarem a l'hotel. T'encantarà. Espere que ens donen una habitació amb vista al llac. Espectacular. Té una petita platja artificial i tot...

MARINA:

Ja veig que te'l coneixes bé.

MARCEL:

Pegarem un escabussó abans de dinar.

MARINA:

Imagine que és el teu polvorí preferit.

MARCEL:

Et sorprendrà l'aigua: té un color verdós, al fons, esmeralda. Però està neta neta neta neta...

MARINA:

Un hotel irresistible. Estarà congelada.

MARCEL:

D'aquests amb encant. Què?

MARINA:

L'aigua, que estarà congelada.

MARCEL:

I ara! Sorprenentment càlida.

MARINA:

Tu sí que ets una sorpresa.

MARCEL:

Això espere: una bona sorpresa. No?

MARINA:

Fes-me aquesta mateixa pregunta dilluns, a la faena, i et contestaré la veritat.

SONA LA CAMPANA. CADASCUN DELS ADVERSARIS S'ENRETIRA CAP AL SEU RACÓ.

MARC HA ENCÉS UNA CIGARRETA, LI LA DÓNA. ELS DOS ESTAN D'EMPEUS.

MARC:

Dos coladetes, et vindran rebé. Has de relaxar-te.

MARCEL:

Sí, em notava bloquejat. És que la tia creua les cames i...

MARC:

Al final ho has arreglat una mica, sort n'hem tingut. Però no t'arrisques tant. Acabem de començar. I mira on has de mirar.

MARCEL:

Qui collons és Sidney O...?

MARC:

Sinnead, no Sydney, soca; eixa calbeta que sembla que s'haja enfugit d'Auschwitz i vaja a desfilars... Guapeta... és una cantant molt important, conegudíssima. Però si la meua iaia la coneix i tot. Una cagada. Si veus que no pots, no ho proves, com vols que t'ho diga. Mesura la distància. Et vaig dir que et faltava entrenament. Menys Julio Iglesias i més pop dels 90, t'ho vaig dir.

MARCEL:

D'acord, d'acord, m'ho vas dir.

MARC:

S'agarra abans un mentider que un coix.

MARCEL:

Correcte.

MARC:

Deixa't dur. Que marque ella la iniciativa. És una dona moderna i sap el que vol.

MARCEL:

I tant.

Està bona, eh?

MARC:

Si continues així, et menjaràs la lona. Això és el que ella vol, que mires on no has de mirar.

MARCEL:

No patisques que no ho aconseguirà.

MARC:

Tens un equip al darrere que confia en tu, fes-ho per nosaltres, disciplina: dos passes avant i una arrere. Això mateix. Collons, que tens el cul pelat com perquè et vinga una novençana...

MARCEL:

Novençana, novençana...

MARC:

Una bona aspirant, però novençana al cap i a la fi.

MARCEL:

Ho tindrè en compte.

MARINA SEU I MARTA LI NETEJA AMB UN CLÍNEX LA COMISSURA DELS LLAVIS. SE LI HA ESTÉS UNA MICA LA PINTURA.

MARINA:

El tinc a la butxaca.

MARTA:

No t'ho penses. És la seua tàctica. Vol que t'hi confies.

MARINA:

Tu trobes?

MARTA:

Claret com l'aigua. I quan menys et penses, al terra.

MARINA:

Pensava que seria un paio més... no sé...més.

MARTA:

I jo pensava que eres menys ingènua. Tot és aparença. Sap que tu saps més del que hauries de saber i vol crear-te dubtes. Fer-se l'accessible, que t'hi acostes cada volta més...

MARINA:

Doncs, a mi em feia la impressió que...

MARTA:

Lleva-t'ho del cap. O em fas cas o te'n busques una altra. Manté la distància, ok?

MARINA:

Ok.

MARTA:

Dos passos arrere i un avant.

MARINA:

Un bon ball.

MARTA:

Espera'l.

MARINA:

L'espere.

MARTA:

I contraataques.

MARINA:

Txa-txa-txa.

MARTA:

És la salsa de tot això. Tu, deixa't portar. El moniato aquest es creu que mana i la que manes al final ets tu. Pensa en tota la gent que està amb tu. N'hi ha que han arriscat més de mig sou per tu.

MARINA:

Poquetes.

MARTA:

En sou prou. I guanyarem, Ok?

MARINA:

Ok.

SONA EL GONG QUE ANUNCIA EL...

SEGON ASSALT

LA MATEIXA "DECORACIÓ" QUE EN EL PRIMER ASSALT, NOMÉS QUE ARA ÉS MARINA LA QUE CONDUEIX MENTRE ELL S'ENCÉN UN CIGARRET. LA LLUM, AMB UN FORT TOC AMBRE, HA CANVIAT.

MARINA:

Deu minutets només, eh?

MARCEL:

N'estava convençut... Estàs cansada?

MARINA:

És el cinqué.

MARCEL:

Què?

MARINA:

El cinqué cigarret.

MARCEL:

Ja. Si vols, l'apague.

MARINA:

El que vull és trobar l'hotel dels collons.

MARCEL:

Tu també dius paraulotes.

MARINA:

Només quan estic desficiosa.

MARCEL:

I ara ho estàs?

MARINA:

Tu, què trobes?

Em fa l'efecte que per vacil·lar-me tant amb la velocitat i l'Einsten te n'has passat.

IMITANT-LO: "és el meu estil: sense pegar-li voltes"...

MARCEL:

Quan trobes una altra gasolinera, parem i preguntem.

MARINA:

Acabem de posar gasolina. Ho podies haver pensat abans.

MARCEL:

Potser ens hem equivocat de carretera.

MARINA:

T'hauràs equivocat tu, moniato. Que jo sàpiga eres tu el que em portaves al teu polvorí.

MARCEL:

Jo mai no he dit això.

MARINA:

Ho has dit.

MARCEL: *(PREGUNTA AL ÀRBITRE)*

Jo he dit que era el meu polvorí?

L'ÀRBITRE CONSULTA UNA LLIBRETA.

MARC:

No ho has dit ni de conya.

MARTA:

I tant que ho ha dit. I ben claret.

L'ÀRBITRE FA UN SENYAL. HA TROBAT LA PÀGINA. CANVIA LA LLUM. ELS ADVERSARIS TORNEN A LA POSICIÓ DEL PRIMER ASSALT. ELL CONDUEIX I ELLA ES PINTA ELS LLAVIS.

MARCEL:

En deu minuts arribarem a l'hotel. T'encantarà. Espere que ens donen una habitació amb vista al llac. Espectacular. Té una petita platja artificial i tot..

MARINA:

Ja veig que te'l coneixes bé.

MARCEL:

Pegarem un escabussó abans de dinar.

MARINA:

Imagine que és el teu polvorí preferit.

MARCEL:

Et sorprendrà l'aigua: té un color verdós, al fons, esmeralda. Però està neta neta neta neta...

L'ÀRBITRE FA UN GEST CAP AL PÚBLIC, COM SI FÓRA AQUEST EL LLUTGE DEFINITIU DE LA BATALLA.

ÀRBITRE:

AMB VEU PREGONERA.

Nooooooo ho ha dit! Noooooo, senyores i senyors! Puuuunttt per a Marcel!

MARCEL I MARINA TORNEN A LA POSICIÓ DEL SEGON ASSALT, MARIA CONDUEIX. MARC FA UN GEST DE VICTÒRIA. MARTA ES QUEIXA DES DEL RACÓ.

MARTA:

Si no ho ha dit, ho ha insinuat! És evident!

MARC:

No ho ha dit. I punt.

MARTA:

Qui calla, atorga.

MARC:

Qui puntua, guanya.

MARCEL:

Ho he dit?

MARINA:

Podríem dir que ho has dit sense dir-ho, que és el mateix.

MARCEL:

A les dones us agrada llegir entre línies. Aquest és el vostre problema.

MARC:

Eixa és, bragat. Amb contundència!

MARINA:

Als hòmens us perd la prepotència.

MARCEL:

Sempre és millor la prepotència que la impotència. No trobes?

MARC:

No la cagues ara amb acudit dels teus...!

MARTA:

Ah, però, això era un acudit?

MARINA:

Era un acudit?

MARCEL:

No ho era.

MARINA:

Te'n conte jo un...?

MARCEL:

D'acord. Així ens tranquil·litzarem. A veure si tens gràcia.

MARINA:

Això és una parella que va per la carretera pegant voltes com dos gelipollas buscant l'hotel dels seus somnis quan ella va i li amolla:

CRIDA ENFADADA :

On collons està l'hotel?!

L'HA AGAFAT DESPREVINGUT: COM SI SE LI HAGUÉS DESENCAIXAT LA MANDÍBULA DE L'ENSURT.

ELLA CANVIA EL TO, MOLT SUAU.

I ell va i li diu: On collons..? Doncs, on ha d'estar: en el meu entrecuix.

PAUSA.

Ho agafes?

MARCEL: *ENCARA AMB EL "XOC" AL DAMUNT.*

No.

MARC:

Ix immediatament d'ací, vinga, reflexos, vinga... per a què tens la cintura?

MARCEL: *DE SOBTE, CAU.*

Ah, ja... *SOMRIU.* En el teu entrecuix!

MARINA:

No sé què és el que t'hauràs imaginat o el que t'hauran contat, però en el meu entrecuix el llac no hi cap.

MARCEL:

Això em sona.

MARINA:

Què.

MARCEL:

Aquest pinar.

MARINA:

És clar, hem passat tres voltes ja per aquest lloc. Però, a vore...

GIRA EL VOLANT, VA CAP A LA VORERA IMAGINÀRIA. ATURA EL MOTOR.

Segur que saps on anem?

MARCEL:

És clar que sí.

MARINA:

Doncs fa tres o quatre hores que estem perduts.

MARCEL:

Doncs no ho entenc. Has d'entendre que jo també estic cansat.

MARINA:

I jo estic cansada que sigues un flipat de la vida. Et pareix bé que comencem pel principi?

MARCEL:

Ara sí que no ho entenc.

MARINA:

Quan va ser l'última vegada que vas estar en l'hotel? Com hi vas anar?

MARCEL:

No t'ho sabria dir.

MARINA:

Com que no t'ho sabria dir? Eixa és l'última. Imagine que no hi vas celebrar la primera comunió, fotre...

MARCEL:

És que... és... la primera volta que hi vaig. Me'l va recomanar un amic.

MARINA:

Àngela Maria!

MARCEL:

Ell hi acostumava a anar a una amiga i me'n va contar meravelles.

MARINA:

De l'amiga?

MARCEL:

També.

MARINA:

I no va tenir idea de donar-te un plànol o alguna cosa que ens servís de guia?

MARCEL:

No. Em va donar el telèfon. Solament em va dir que no tenia pèrdua, que el trobaríem de seguida.

MARINA:

En deu minuts. Tens el telèfon?

MARCEL:

El de l'hotel? La reserva la va fer la meua secretària directament. El tindrà ella.

MARINA:

Fantàstic. Doncs, el del teu amic. El del teu amic. El tens?

MARCEL:

El tinc.

MARINA:

Hem tingut sort.

MARCEL:

El tinc al despatx.

MARINA:

Déu!

MARCEL:

És Marc.

MARINA:

Home, Marc. Busca en l'agenda del meu mòbil. En la bossa.

MARCEL:

Ací està.

MARINA:

Vinga. Però què esperes? telefona'l!

MARCEL:

Bo, sí.

BUSCA. MARCA. La meua agenda és que està plena. 500 noms i ja ho veus, no hi cap ni una lletra més....

MARINA:

És que ets un home important, tu, eh? Un *gelipolla* important.

MARCEL:

No te'n passes. *ESPERA.*

Estarà de festa, poc bo és ell.

MARINA:

Així la pròxima volta que et descobrisca el seu polvorí més pròxim t'hi adjuntarà un plànol per a amics amb encefalograma dubtós.

SONA UN MÒBIL. ÉS EL DE MARC.

MARC:

Sí?

MARCEL:

Perdona, tio, però estic perdut...

MARC:

Ja ho veig, vull dir, ja t'escolte...

MARCEL:

L'hotel... que no trobem l'hotel ni a la de tres. Aquestes carreteres són totes iguals.

MARC:

Calma moreno, potser t'ho vaig indicar malament... quan hi vaig anar, no conduïa jo...

MARCEL:

Aleshores...

MARC:

Espera que faça una telefonada i t'ho explique, no penges.

MARCEL:

Afanya't, que s'està fent forta.

MARC:

Si m'haguesses fet cas i haguéssim dedicat més temps a la preparació. Ens hem quedat curts amb l'entrenament. T'ha faltat gimnàs.

MARCEL:

Canvia la cançoneta, pesat. Telefona, va!

MARC TELEFONA. SONA EL MÒBIL DE MARTA.

MARTA:

Quina adreça li vas donar, fava, que ets un fava?

MARC:

Sud-est: la B-3 sud-est. És eixa, no?

MARTA: *AMB EL SOMRIURE DE LA VICTÒRIA.*

Li has donat la contrària. Et vaig dir sud-oest. Així van cap a la costa, i han d'anar cap a l'interior, tros de suro... B-3 Sud-o-est.

MARC:

Bo, gràcies. Et penge, que tinc pressa. Estàs bé?

MARTA:

Encantada de la vida.

MARC:

Ens telefonem.

MARTA:

Un dia d'aquests, fava.

MARC:

Carretera del Sud-oest, et vaig dir Sud-oest, fava, que ets un fava..

MARCEL:

Sí, home. N'estàs segur? Haguera jurat que em vas dir...

MARC:

Sud-oest, ho acabe de confirmar.

MARCEL:

I ara, què en fem del caldo?

MARC:

O et busques un altre hotelet o pegues la volta. Millor la segona opció, potser arribeu a sopar.

MARCEL:

A sopar? La pròxima volta em dones bé l'adreça.

MARC:

Que te l'he donada bé. Una lletra. T'has equivocat en una lletra. Si ens haguérem pres seriosament l'entrenament, com Déu mana, no ens hagués passat això...

MARCEL:

Penge.

PAUSA.

MARINA:

I?

MARCEL:

Un petit error. Una lletra. No és Sud-est B. Sinó Sud-oest B. El meu amic que es va equivocar.

MARINA:

El teu amic encara està aprenent les vocals?

MARCEL:

El meu amic és un alt executiu de l'empresa que et paga.

MARINA:

El conec bé, i ell mai s'equivoca. Així va l'empresa.

I ara, què en fem del caldo?

MARCEL:

Pegar la volta. Deixa'm, jo conduiré.

MARINA:

Déu!

TORNEN A LA POSICIÓ DEL PRIMER ASSALT. MARCEL FICA LA PRIMERA I ARRENCA. L'ÀRBITRE ELS ENFOCA EL VENTILADOR

MARCEL:

Hauré de prémer l'accelerador si volem arribar al sopar...

MARINA:

Al sopar?

MARCEL:

Fotre, ho sent, Marina. Així és la vida. Tampoc no és tan greu confondre una *o* per una *e*. No s'acabarà el món, no?

MARINA:

I tant que no, Marcul.

MARCEL:

Com?

MARINA:

Solament he canviat una *e* per una *u*, Marcul. Tens tota la raó: no es "cagarà" el món, no?

*MARCEL PREM ENCARA MÉS L'ACCELERADOR.
SONA EL GONG DEL FINAL DEL SEGON ASSALT..*

ELS DOS S'ENRETIREN CAP ALS SEUS RACONS.

MARCEL SEU MENTRE MARC LI COL·LOCA UNA CORBATA I LI'N VA FENT EL NUC.

MARINA SEU TAMBÉ. MARTA, PLETÒRICA, LI ARREPLEGA ELS CABELLS I L'AJUDA A POSAR-SE UNES ARRACADES.

MARINA:

Com anem?

MARTA:

Igualats.

MARINA:

I la penalització?

MARTA:

Superadíssima. Has tingut un final genial. Inspirada has estat, de veres.

MARINA:

Ho dius per a animar-me.

MARTA:

Ni pensar-ho! Al teu nivell, has estat al nivell que esperàvem de tu. Ni un-dos, ni punyetes, reina. Aquesta última sèrie ha sigut demolidora. Aquest és el camí: esperes i ataqués. Si l'assalt dura un minut més, et fas amb la seua pell.

MARINA:

No sé, no sé. M'esgota.

Saps que no em paren bé els cabells arreplegats.

MARTA:

Així tens més classe.

MARINA:

Té ofici, el moniato, però tinc bones vibracions. Li estan eixint les coses cada volta pitjor.

MARTA:

Que continue així. Si va a pitjor, millor. Encara en té poc.

MARCEL:

Un minut més i no queda de mi ni polseta. Com l'amolla amb l'esquerra, la molt fi... El nuc, que no siga massa gros. Gomina?

MARC:

Està tot controlat. Eres un faixador de l'hòstia. No, que esguita. Ànim. No pot amb tu, no pot. Si no fores tu, ja hauria llançat la tovallola. I es coneix que no m'ha passat pel cap. Ets un encaixador nat. Paciència, ja es cansarà. És impossible que continue amb aquest ritme.

MARCEL:

Això espere. Està com enrabiada.

MARC:

Per la penalització, és normal. Trava't. Si torna a passar, trava't, i que passen els segons.

Com vas de fam?

MARCEL:

Em menjava un bou a recules.

SONA EL GONG.

L'ÀRBITRE HA PREPARAT UNA TAULA PETITA, AMB DUES CADIRES. UNA ROSA ROJA, AL CENTRE. TOT ESTÀ PREPARAT PER A SERVIR EL SOPAR.

TERCER ASSALT

L'ÀRBITRE OFICIA ARA DE MAÍTRE. ELS HA DONAT LES CARTES DEL RESTAURANT, SÓN ENORMES.

MARCEL:

Bou! Precisament. Ous de bou amb ceba i tomaqueta... Què et pareix?

MARINA:

Em pareix bé. Qualsevol cosa abans que morir de fam.

ÀRBITRE:

A aquestes hores... És que...

MARCEL:

Quan hi ha fam, no hi ha hores, amic...

MARINA:

I, sobretot, després del viatge que hem passat...

ÀRBITRE:

Els va costar trobar l'hotel, senyors?

MARINA:

No! Si estava al costat de casa, però ell es va estimar més buscar una dreuera que passa per París.

MARCEL:

Exagerada. Un error de càlcul, fa igual: tot està bé quan acaba bé, no, Marina?
L'hotel és preciós.

ÀRBITRE:

De segur que els encantarà. Li han donat una bona habitació, amb vista al llac?

MARCEL:

Si ens l'ha donada vosté...

ÀRBITRE:

Ho recorde perfectament: la suite 69.

MARINA:

Ens imaginem que el que es veu és el llac, però, com que és de nit, doncs, veure'l veure'l, no el veiem, la veritat...

ÀRBITRE:

Ja veuran quan es farà de dia, molt romàntic!

MARINA:

Sí, només que quan es fa de dia, normalment t'agafa dormint..

MAITRE:

A mi, no.

MARINA:

És vosté el maitre, el recepcionista, el relacions públiques o l'amo de l'hotel?

ÀRBITRE:

Perdó?

MARINA:

Perdone, però és que fa més de huit hores que no em tire res a la boca...

ÀRBITRE:

Ah, sí, és clar... Ous de bou amb ceba i tomaqueta. A veure que s'hi pot fer. Alguna entrada, algun aperitiu?

MARINA:

Jo em faria una bona ensalada.

ÀRBITRE:

Ensalada de la casa?

MARINA:

D'on siga, si és ràpida.

MARCEL:

I xampany.

MARINA:

Quin detall.

MARCEL:

Quan s'arriba a la fi del món, s'ha de celebrar.

ÀRBITRE:

Francés?

MARCEL:

No, d'ací.

ÀRBITRE:

Preguntaré a la cuina.

IX AMB UNA REVERÈNCIA EL MAITRE-HOTEL ENCARA QUE UNA MICA DOLGUT PER L'ACTITUD DE MARINA.

MARCEL:

És la primera volta que em pregunten si sóc francès.

MARINA:

Es referia al xampany.

MARCEL:

RIU. Tant de quilòmetre m'ha deixat una mica torbat.

MARINA:

Almenys comences a reconéixer-ho.

MARCEL:

Quin colp més bo. Francés? *RIU.*

No, d'ací. Seré *gelipolla!*

MARINA:

Quin alt executiu més curtet...!

MARCEL:

Ho passarem bé, veritat, Maroma?

MARINA:

Almenys ho intentarem, Marcul.
SOMRIUEN.

MARCEL:

Bon rotllo. Tenim tot el diumenge per a disfrutar.
I si et portes bé aquesta nit, en la 69, demà et porte al llac.

MARINA:

I tant que em portaré bé aquesta nit. No roncaré.

MARCEL:

És que ronques?

MARINA:

Menys que tu.

MARCEL:

I tu com saps que ronque?

MARINA:

La teua secretària em va regalar aquests taps. *L'LS MOSTRA.*

MARCEL:

La meua secretària? Vaja. Bo, doncs espere que aquesta nit no tinguem temps ni per a roncar... Ja m'entens.

MARINA:

Trobe que sí. Ja m'entens.

MARCEL:

I si no...ja em diràs quan tirarem mà a l'ampolla de xampany. Fotre, m'ha eixit la mar d'eròtic, no? Passar-se per la pedra un caterva de bombolles gelades...
ARRIBA EL MAÍTRE-ÀRBITRE.

ÀRBITRE:

A la cuina em diuen ... no tenen ous.

MARCEL:

SOMRIU. Pobrets.

ÀRBITRE:

Que com que és tan tard, doncs, ja pràcticament la cuina està tancada.
Si volen mirar res més de la carta...

MARINA:

Entrecot al rocafort... per exemple.

ÀRBITRE:

No pot ser de planxa. És que la cuina...

MARINA:

Ja ho hem sentit. *ENFADADA.* Aleshores, per a què collons ens dóna la carta?
Ens diu què podem demanar i au! De segur que cap en un *post-it.*

ÀRBITRE:

On?

MARINA:

ALÇANT LA VEU MÉS DEL COMPTE.

En un paperiu de confeti, collons!

A L'ÀRBITRE NO LI HA AGRADAT GENS L'ACTITUD DE MARINA. ATURA L'ACCIÓ. REPRÉN LA FUNCIO D'ÀRBITRE. XIULA FORTAMENT AMB EL XIULET. MIRA CAP AL PÚBLIC I FA UN GEST ELOQÜENT.

ÀRBITRE:

Peeeeenalització! Puuuuunt per a Marcel!

MARTA:

INDIGNADA.

Però què dius, home! Per què no li regales directament el combat i acabem abans?

Traaampaaa, traaaampa!

MARC:

Sí, senyor, això és un àrbitre.

MARTA:

Així, així, Marcel, guanya així! Així, així, Marcel, guanya així!

MARC:

Campioooooons, campioooooonss, oé, oé, oéeee...!

MARTA:

El dia que posen una dona àrbitre, ja vorem què passarà...!

L'ÀRBITRE TORNA A SER MAÍTRE.

ÀRBITRE:

Poden demanar ensalada i...

MARCEL:

I?

ÀRBITRE:

Ensalada. N'hi ha moltes.

MARINA:

Doncs, les porta totes.

MARCEL:

I el xampany. Francés.

ÀRBITRE:

M'ha dit que el volia d'ací, he preguntat a la cuina i m'han dit que ací no fan xampany.

MARCEL:

Doncs pregunte si en tenen de francés.

ÀRBITRE:

Preguntaré al somelier.

S'ENRETIRA UNS QUANTS METRES.

MARINA:

Aquest maitre és imbècil

L'ÀRBITRE HO HA SENTIT, SE'N TORNA, MARCEL FA UN GEST COM DIENT "HAS SIGUT ELLA". L'ÀRBITRE S'HO REPENSA. MIRA AL PÚBLIC. AQUESTA VOLTA ES CONTÉ I LI PERDONA LA PENALITZACIÓ. ES RETIRA CAP AL FONTS.

MARCEL:

No hauríem d'haver passat per l'habitació, t'ho he dit.

MARINA:

No, si ara la culpa la tindrè jo. Quin tipus de restaurant és aquest que tenen una carta tan gran i una cuina tan menuda? Ara que ho pense...ets tu...l'hotel, bo, el restaurant... és com si fores tu...És com si fóreu tots els hòmens del món.

MARCEL:

Explica't.

MARINA:

Una carta massa gran pera una cuina tan ridícula. Almenys això és el que diu la teua secretària...

MARCEL:

La meua secretària no m'ha dit que passe fam.

MARINA:

Tot i que darrerament la tens a dieta.

MARCEL:

Així aprendrà a tancar la boca.

MARINA:

Si tanca la boca et pot fer mal...

MARCEL:

Molt graciosa. Vull dir: així aprendrà a callar.

ES MOSTRA CONFÓS.

MARTA:

Bé, bé, tocant, insisteix en la part baixa, és on li fa més mal... Un-dos, un-dos...

MARC:

Vinga, vinga, amunt, que no caiga la moral, no passa res, llança tu, colpeja...

MARCEL:

A més, la meua cuina no tanca les 24 hores del dia.

MARC:

Molt bo, molt bo...

MARINA:

Perquè no tindrà a qui servir...

MARTA:

Nyas, pela-ho, quina esquerra!

ARRIBA L'ÀRBITRE AMB UNA AMPOLLA DE XAMPANY I DUES COPES. MOSTRA L'ETIQUETA A MARCEL.

ÀRBITRE:

El somelier ha buscat al celler el millor xampany: Veuve de Clicqot. Va bé?

MARCEL:

Perfecte.

ÀRBITRE:

Els el servisc jo o prefereix que els el servisca personalment el somelier?

MARINA:

Ens fa igual.

ÀRBITRE:

Aleshores, si no els fa res, els el serviré jo, que també sóc el somelier.

MARINA:

I no deu ser vosté també el cap de cuina, per casualitat?

ÀRBITRE:

El cap, l'auxiliar de cuina i el cambrer.

Simple qüestió de repartiment, senyoreta. No és època de balafiar en figurants, la crisi...

MARCEL:

Aleshores, deixeu-ho estar, serviré jo.

MARINA:

Així, tindrà temps de dir-li al "cuiner" que prepare les ensalades tan aviat com siga possible...

ÀRBITRE:

Les ensalades ja estan preparades.

MARINA:

Doncs, avise el cambrer.

ÀRBITRE:

Com vostés vulguen.

M'avise de seguida.

MARINA:

Ja.

UNA ALTRA MIRADA A MARINA. S'ESTÀ GUANYANT LA DESQUALIFICACIÓ. ES RETIRA.

MARCEL:

MENTRE OBRI L'AMPOLLA.

Ets massa dura. Hem arribat fora d'horari.

MARINA:

Farà també les habitacions?

PAUSA.

Acabe de descobrir que Déu dirigeix un hotel...o potser és el cosí?

MARCEL:

Solament intenta servir-nos tan bé com pot.

MARINA:

Doncs aleshores que no vinga amb històries i que ens diga què hi ha, tanta merda i després ni un baret de tapes...

MARCEL:

HA SERVIT LES COPEES.

Per nosaltres. Mai no és tard per a començar.

MARINA:

Fins ara és l'única cosa que has dit de trellat. Per la veritat. I que guanye el millor.

MARCEL:

El millor?

MARINA:

O... la millor.

TORNEN A SOMRIURE. BEUEN UN GLOP. EN AQUEST MOMENT ARRIBA L'ÀRBITRE-CAMBRER, QUE PORTA ELEGANTMENT ELS QUATRE PLATS D'ENSALADA: DOS A CADA MÀ.

MARINA NO SUPORTA EL SABOR DEL XAMPANY I ESCUP. ESCUP JUSTAMENT CAP A ELL.

SONA EL GONG. A MARINA L'HA SALVADA LA CAMPANA. S'AFANYA A ARRIBAR AL SEU RACÓ PER A EVITAR MALS MAJORS. MARCEL EIXUGA UN POC LA CARA DE L'ÀRBITRE AMB UN TOVALLÓ I S'ENRETIRA.

SI FÓRA PER L'ÀRBITRE EL COMBAT JA TINDRIA UN GUANYADOR.

MARTA:

Te n'estàs passant. Et guanyaràs la desqualificació.

MARINA:

Ho he fet sense voler. Has tastat alguna volta xampany a quaranta graus? Estava fastigós. Bullia com un café.

MARTA L'AJUDA A LLEVAR-SE LA ROBA, FINS QUE ES QUEDA EN BANYADOR. LI COL·LOCA UNES ULLERES DE SOL I LI ENTREGA UN BRONCEJADOR..

MARTA:

El subconscient t'ha fet una mala passada.

MARINA:

No t'entenc.

MARTA:

Has dit "el millor". Això són punts. Si no creus en tu mateixa, no vull pensar-ho!

MARINA:

He rectificat de seguida.

MARTA:

És que és una llàstima. A punts, en general, estaves fent-te l'ama, però, aquesta és l'altra: si t'enfila l'àrbitre no tindrem res a fer.

MARINA:

Que ho sàpiga la gent, que està fent trampa. Com sempre.

MARTA:

No et demane que et baixes les bragues, però prova simplement de ser un poquet menys irònica, xica. Pensa que et baralles amb Marcel, amb ningú més. El tens agarrat dels ous.

MARINA:

No uses aquesta expressió, per favor, que em pareix que serà el que vindrà ara. A veure com me n'isc.

MARTA:

Tindràs tu pocs recursos...!

BREVE PAUSA.

MARINA:

Marta...

MARTA:

Què.

MARINA:

No és tan dolent com em pensava... Té encant, no sé...

MARTA:

Em preocupes, Marina, em preocupes...

EN L'ALTRE RACÓ, MARC AJUDA TAMBÉ MARCEL. ESTAN EN BANYADOR. LI DÓNA LES ULLERES DE SOL I EL FINANCIAL TIMES.

MARC:

Oblida tot el que ha passat. Imagina que comences ara. Cada assalt és com si comencés el combat.

MARCEL:

Això intente, però és dinamita. No se li n'escapa una, a la tia.

MARC:

S'ha preparat a consciència. Se li nota. T'ha estudiat fins a l'últim detall i va per davant, però ara és quan tu has de demostrar la veterania. Has de descobrir el seu punt dèbil.

MARCEL:

En té?

MARC:

Com qualsevol mortal. Ha dit que guanye “el millor”.

MARCEL:

Ja. Se li ha escapat.

MARC:

Ho veus?

MARCEL:

Tot i això, no és tan fàcil.

MARC:

No t’he dit que siga fàcil. Solament dic que si ho has aconseguit tantes vegades, per què ara no?

PAUSA.

MARCEL:

Marc...

MARC:

Què.

MARCEL:

Tenia raó abans. Aquesta no és com les altres. No sé... li trobe una altra cosa... no sé. Té encant... Aquesta volta m’has buscat una rival de nivell...

MARC:

Doncs, ja ho saps, cobreix-te bé les parts...

MARCEL SOMRIU.

Em preocupes, Marcel, em preocupes...

SONA EL GONC. L'ÀRBITRE HA ENRETIRAT LA TAULA I LES CADIRES. DOS COIXINS SERVEIXEN DE CÒMODES GANDULES SOBRE LES QUALS HI HA ESTESES UN PARELL DE TOVALLOLES. LA LULL ENS DIU QUE ÉS UN MATÍ ASOLELLAT. COMENÇA EL...

QUART ASSALT

MARCEL LLIG EL PERIÒDIC. MARINA PREN EL SOL. ELS DOS NO PAREN DE PICAR DE MANS A L'AIRE I, A VOLTES, NO TENEN MÉS REMEI QUE, PEGAR-SE A SI MATEIXOS, AMB SADISME VENJATIU, SOBRE LES CUIXES, ELS BRAÇOS O LA CARA.

ELS MOSQUISTS FAN BONA TAULA.

MARINA, MENTRE ES POSA CREMA A LA CARA, EN FULMINA UN.

MARINA:

Mira.

MARCEL:

Quina barbaritat.

MARINA:

Ara entenc la felicitat de l'assassí. Venjança pura.

POSA UNA CARA DE SÀDICA ABSOLUTA.

MARCEL:

LLIG EL PERIÒDIC.

La que ens ve al damunt. No ens xuplen!

MARINA:

No et xuplaran a tu. A mi m'estan deixant sense sang. La prima de risc, segur.

MARCEL:

Pels núvols. Si no estiguesses tan bona. Pitjor, impossible. Si ho pogués vendre tot!

MARINA:

Si m'haguesses dit que veníem a la jungla, almenys m'hagués portat repel·lent.

MARCEL:

Estem al camp i al camp passen aquestes coses. Però no em diràs que aquest lloc no té encant.

PAUSA. MARINA NO VOL CONTESTAR. A LA FI HO FA.

MARINA:

Sí, en té, en té.

MARCEL:

Això ja no és el que era abans. No se'n salva ni Alemanya. I no em diràs que no m'he portat bé aquesta nit.

MARINA:

Sí, per a ser un tigre, has sigut molt discret. Quasi no t'he sentit roncar i vomitar, no sé si per aquest ordre.

MARCEL:

Ho sent, però a mi les ensalades, de nit, és que no puc, no m'entren... Hi ha un article molt interessant sobre hidrocarburs. La lletuga em fa aires..

MARINA:

El que no comprenc és com et vas poder xuplar la botella de xampany tu a soles, si estava fastigosa! Per a mi, el diumenge, no existeix el petroli i menys, en anglés.

MARCEL:

Solament de pensar el que em cobrarien per la botella, em venia la set. A mi també em costa, però em pose al dia.

MARINA:

Vam quedar que això ho pagàvem a mitges, d'acord?
On et va enviar "papà" a fer el Màster, a Massachussets?

MARCEL:

A Boston. I a tu?

MARINA:

A Valla-doulith. Et sona?

Hauríem d'haver-li-la tornada al senyor Moniatodecollons i que se la begués ell amb la resta del personal, és a dir: amb si mateix.

MARCEL:

Xsssss. Que segur que ronda per ací.

MARINA:

Que em senta, total: millor per a tu, no?

MARCEL:

No estava tan roí. I, després, quan es va refredar, estava bo i tot...

MARINA:

Quan es fa refredar ja no en quedava. Un culet a penes.

MARCEL:

No em parles de culets que, després d'una nit d'abstinència, estic veient-ne un bon exemplar. *LA MIRA*.

MARINA:

Al Financial Times?

MARCEL:

I tu t'havies papat les quatre ensalades.

MARINA:

Llevat d'una lletuga i una carlota que se les va engolir ací el conillet de la sort.

MARCEL:

Xampany calent amb lletuga. Una combinació explosiva.

MARINA:

Gas letal.

MARCEL:

Sí, gasos, ja t'ho he dit.

MARINA:

Concert en Pe major per a trombó i orquestra...

ES TAPA EL NAS.

MARCEL:

Com.

MARINA:

Pets. Se m'havia oblidat incloure'ls abans: vòmits, pets i roncs.

MARCEL:

No fotes.

MARINA:

No, d'això, precisament, no n'hi va haver. La cosa hagués sigut ja patètica.

MARCEL:

Se'm van escapar?

MARINA:

Uns quants. Molt desafinats, per cert.

MARCEL:

Quina impressió et faig, eh? Perdona, però fins que no se'm va passar la xufa, no sabia ni on era.

MARINA:

Tampoc no exageraré. Em vaig quedar torrada de seguida.

MARCEL:

Saps que deia no sé qui? Un clàssic.

MARINA:

Sobre què.

MARCEL:

Sobre els pets.

MARINA:

Un clàssic parlant de pets?

MARCEL:

Sí. Podien parlar en vers, però se'ls tiraven també.

MARINA:

Què deia?

MARCEL:

Que fins que un home i una dona no s'han tirat pets en el llit no es pot dir que hi haja amor veritable. Alguna cosa per l'estil. Una veritat com un temple.

MARINA:

M'ha fotut ara a mi el clàssic.

MARCEL:

Al cap i a la fi la química d'una parella és això...

MARINA:

Què.

MARCEL:

Un intercanvi de fluids.

MARINA:

Em poses crema per l'esquena?

MARCEL:

Tot un plaer.

MARINA ES POSA D'ESQUENA.

ARRIBA EN AQUEST MOMENT L'ÀRBITRE COM SI FÓRA UN CAMBRER D'UNA PLATJA TROPICAL. PORTA DOS COCOS AMB PALLETA I DU UNA JAQUETA ("GUAYABERA") MULTICOLOR.

ÀRBITRE:

He pensat que els vindria de gust un refresc.

MARINA:

Déu del cel!

MARCEL:

No, el seu cosí.

MARCEL NO SAP SI COMENÇAR EL MASSATGE (HO PREFEREIX) O AGAFAR EL COCO. EL CAMBRER NO LI DÓNA OPCIO, LI DÓNA UN COCO I L'ALTRE LI'L DÓNA A MARINA.

ÀRBITRE:

Aquesta volta m'he preocupat personalment que estiguessen ben freds.

ESTÉN ELL MATEIX, AMB MESTRIA, LA CREMA BRONCEJADORA SOBRE L'ESQUENA DE MARINA.

Han descansat bé?

MARCEL:

Com un rei.

ÀRBITRE:

Sent molt això del xampany.

MARCEL:

No fa res. I nosaltres la dutxa.

ÀRBITRE:

Feia molta calor, va ser refrescant.

Més fort?

MARINA:

Així va bé.

MARINA ES PEGA UNA PALMELLADA A LA CUIXA. UN MOSQUIT MENYS.

ÀRBITRE:

Aquests mosquits no aprenen.

Cagaran drets: estan avisats que no han de molestar.

MARINA:

És curiós: a aquest no li piquen. L'han presa amb mi.

MARCEL:

Ho diu vostè com si estigueren en nòmina.

ÀRBITRE:

I ho estan. On ha vist vostè un llac sense mosquits?

MARCEL:

Però això és un llac artificial...

ÀRBITRE:

Amb mosquits de veritat, heus ací la gràcia.

MARINA:

Doncs jo no li la trobe.

PICA DE MANS A L'AIRE I LI PEGA A L'ÀRBITRE, SENSE VOLER. AQUEST NO L'AMONESTA, AL CONTRARI, ES LLEVA DE LA CARA EL CADÀVER I EL MOSTRA:

Bon colp...

Ara bé, una cosa és que estiguen per ací, ja m'entenen, que ambienten el lloc, i l'altra que es dediquen a empenyar els clients. Demà, tots a l'atur. Creu-t'ho.

MARCEL:

És vosté sorprenent.

ÀRBITRE:

No oblide que sóc jutge i part.

MARCEL:

El coco està boníssim.

ÀRBITRE:

És vosté molt amable. Li he posat unes gotetes de rom, li vindran bé a la ressaca.

MARCEL:

Ho té vostè tot controlat.

ÀRBITRE:

És la meua obligació.

MARTA:

Que es besen, que essss beeeeseeeeen! Això des de quan! Poca vergonya teniu!

MARC:

Ho tens mel, xiquilloooo!

ÀRBITRE:

Continua vosté? La senyoreta té una pell magnífica.

MARCEL:

Continue jo, gràcies.

MARINA:

També s'encarrega vosté de fer els llits...?

L'ÀRBITRE LI PASSA LA CREMA A MARCEL.

ÀRBITRE:

La seua habitació ja està a punt des de fa més mitja hora, si de cas els ve de gust pegar-ne... pegar una becadeta... després de dinar. Per cert, la taula està parada. Hi ha ous de bou amb ceba i tomaqueta. Menú especial per a vostés.

ABANS D'ANAR-SE'N.

El senyor Moniatodecollons els desitja un dia feliç i descansat.

MARINA S'ENNUEGA AMB EL GLOP DE COCO. L'ÀRBITRE PICA DE MANS UNA VOLTA (A L'AIRE), COM QUI ORDENA ELS SEUS ACOMPANYANTS QUE S'ENRETIREN AMB ELL. SE'N VA.

MARINA:

Quina peça.

MARCEL: *ESTENENT LA CREMA.*

S'ha endut els mosquits.

MARINA:

Com?

MARCEL:

Que, encara que parega mentida, ja no hi ha mosquits. Se n'han anat amb ell.

Per a creure, veure.

MARIA SEU. BUSCA PER L'AIRE.

MARINA:

És de veres! Els ha fet fora.

MARCEL:

Açò és l'hòstia.

MARINA:

Continua, que ho fas molt bé.

MARCEL:

Gràcies.

PAUSA.

MARINA:

Saps què?

MARCEL:

Què.

MARINA:

Ahir, mentre feies el recital de sons nocturns, t'observava..

MARCEL:

Però, no m'has dit que et vas quedar torrada?

MARINA:

Bo, sí, abans de...

MARCEL:

I?

MARINA:

Em vaig adonar que, és difícil per a mi reconèixer-ho, estàs fet de carn i ossos, vull dir que ets més que un fill de papà a qui han incorporat un munt de microxips connectats a la pasta...

MARCEL:

I tot això per un pet?

MARINA:

Els microxips no entenen d'olors. Em vas parèixer, fins i tot, vulnerable. Un petit homenet a qui han fet delegat de curs, però que el que li agrada de veritat de veritat és jugar al pati i fer maldats.

MARCEL:

Molt interessant.

PAUSA.

Saps tu una cosa?

MARINA:

Què.

MARCEL:

Encara que no em creuràs, no he pegat ull en tota la nit.

MARINA:

Vinga va!

MARCEL:

A veure, vull dir que després de vomitar i pegar una becadeta mínima, em vaig despertar. No podia desaprofitar una nit així, amb tu a la vora i jo dormint la mona; així que alguna cosa em va despertar, de sobte. Seria la sensació de perdre el temps, sempre em passa igual. I em desperte de sobte. Tu t'havies adormit... Qui m'havia de dir a mi que aquella dona era la trepa *námber guan* de l'empresa. Estaves tan inofensiva i tendra. He passat tota la nit mirant-te.

MARINA:

I roncava, també?

MARCEL:

Com una xiqueta.

MARINA:

De veritat?

MARCEL:

La xiqueta més dolça que he vist mai.

SONA EL GONG DEL FINAL DE L'ASSALT. MARCEL L'IGNORA I CONTINUA AMB EL MASSATGE. MARINA TAMPOC NO ES MOU. SÓN ELS PREPARADORS ELS QUE, ENFANDATS, ENTREN EN EL LLIT-VORA DEL LLAC I SE'LS ENDUEN CAP ALS RACONS RESPECTIUS, MENTRE L'ÀRBITRE S'EMPORTA GANDULES I TOVALLOLES. MARC AJUDA A VESTIR-SE, A DESGRAT, A MARCEL. ROBA ESPORTIVA I SABATILLES DE "BOWLING".

MARC:

Es pot saber a què jugues?

MARCEL:

Toca birles. La meua especialitat. Pot haver-hi rècord!

MARC:

Es pot saber a què jugaves?

MARCEL:

A no-res, un descans, agarrant aire, això és tot, res més.

MARC:

Has d'acabar al racó, no pot ser un altre lloc. Al centre, Marcel, al centre, i t'oblides de cremetes, que no creus. Si ho dus de meravella, vinga, home... no la cagues...ni descans ni merda, acabes prompte i a la dutxa, d'acord?

MARCEL:

D'acord.

MARC:

És que no has vist que tens l'àrbitre de cara?

MARCEL:

Ho he vist, ho he vist.

MARC:

Aleshores?

MARCEL:

Fotre, tampoc no és qüestió d'humiliar-la.

MARC:

Però què merda dius... El pitjor que pots fer és donar-li peu... És que no saps com són? Pot semblar que cauen, que les tens contra les cordes i, quan menys t'ho esperes, pam!, s'alcen, ganxo a la mandíbula i t'afonen en la misèria...

MARCEL:

No passarà.

MARC:

Això espere. Almenys pensa en les apostes. En el departament tot lo món et considera el guanyador. Només alguna bleada ha apostat per ella, la solidaritat amb la causa femenina, ja ho saps. No ens pots fer la putada. No ens faces patir inútilment. Fulmina-la. Què esperes?

MARCEL:

No sigues tan dràstic i posa'm gomina.

MARC:

Dràstic? No vages tocant-me els testets i fes-te amb ella abans que siga massa tard...

I no hi ha gomina, que t'omplis de dalt a baix. Fotre, preocupa't de vigilar on envies les boles...

MARCEL:

Només pense en això...

MARC:

I de concessions, cap ni una.

MARCEL LI LLEVA DE LA MÀ UN TUB DE GOMINA, SE'N POSA BONA COSA A LA MÀ I SE L'ESTÉN, DESAFIANT, SOBRE ELS CABELLS.

MARTA, VISIBLEMENT CONTRARIADA, AJUDA A POSAR-SE A MARINA LA ROBA ESPORTIVA.

MARTA:

Imagine que deu ser una tàctica nova que t'ha ensenyat algú... Jo, per descomptat, no he sigut.

MARINA:

Quina...

MARTA:

No ho sé, no t'entenc, reina... Tu i jo no havíem quedat així. El cos a cos quan ens convinga. És perillós acostar-s'hi tant, molt perillós. Sembla mentida que sigues tan intel·ligent a voltes. És en el cos a cos que ell es troba a gust. És la seua especialitat. Amaga, ix, amaga, ix... Per a què collons hem repassat tant de vídeo? Això de la cremeta està bé sempre que no li agafes el gustet, que després passa el que passa...

MARINA:

Què passa?

MARTA:

El que no ha de passar. El que ells volen que passe.

MARINA:

Ja veig que estàs espantada.

MARTA:

Espantada és poc. Em pareix que no en tens prou que l'àrbitre estiga conxavat, tu encara li ho vols fer més fàcil.

MARINA:

No és això.

MARTA:

Ah, no? Aleshores, què és?

MARINA:

Res que t'haja de preocupar.

MARTA:

Doncs ens preocupa a mi i a tots i a totes els que hem confiat en tu. Estan que trauen foc.

MARINA:

Que baixen, que no n'hi ha per a tant.

MARTA:

Com que no n'hi ha per a tant. Recorda: els de dalt van dir que cauries en un assalt.

MARINA:

I ja vaig pel cinqué.

MARTA:

I nosaltres vam dir que era ell qui ho tenia ben magre amb tu. Que si fins ara no havia perdut mai era perquè s'havia enfrontat a rivals de cinquena categoria.....

MARINA:

No cantes derrota tan aviat...

MARTA:

És que la veig vindre.

MARINA:

Ets bona entrenadora, una amiga regular i una pèssima profeta.

SONA EL GONG.

MARTA:

A veure si és veritat. Demostra-m'ho: acaba amb ell, no cedisques ni un pas més, fes-lo miquetes, ho has entés?

Demostra-li qui té més punteria.

MARINA:

Missatge rebut. Una mica de coloret.

MARTA:

Has dit coloret? Això no és una pista de birles?

MARINA:

I què?

MARTA, CONTRARIADA, OBEIX I LA MAQUILLA AMB LA BROTXA.

Gràcies, reina.

TOT ESTÀ A PUNT PERQUÈ COMENCE EL...

CINQUÉ ASSALT

L'ÀRBITRE TÉ PREPARADES DUES BIRLES, UNA PER A CADASCÚ. HI INTRODUEIXEN ELS DITS COM SI FOREN GUANTS DE BOXA.

ELS DOS XOQUEN LES BIRLES EN UN BRINDIS DE JOC NET.

MARCEL:

Les dones primer.

MARINA:

En el monitor apareixes tu primer. Les regles són les regles.

MARCEL ES DISPOSA A LLANÇAR DAVANT DE L'ESPECTADOR. FA UNA MICA EL PALLASSO DIBUIXANT POSTURETES DE PROFESSIONAL DE LES BIRLES QUE FAN QUE MARINA RIGA UNA MICA. LLANÇA, A LA FI, IMAGINÀRIAMENT, LA BIRLA I CONTINUA LA TRAJECTÒRIA FINS QUE SENT EL NOMBRE DE BIRLES QUE HA TOMBAT.

MARCEL:

Set!

No he calfat prou.

MARINA:

AMB SEGONES INTENCIONS.

Qui ho diria.

MARCEL:

Per fora. Estic calent només per dins.

MARINA:

Em toca?

MARCEL:

Impacient... ja et tocarà...Tinc una segona oportunitat.

MARINA:

A veure si l'aprofites.

MARCEL:

SEMPRE AMB UN DOBLE SENTIT.

Trobes que tinc cap possibilitat?

MARINA:

Unes quantes.

MARCEL:

Guau.

MARINA:

Vinga, llança, a veure si en tombes la resta. Tens estil.

MARCEL:

Llàstima que l'estil no tombe birles.

MARINA:

Però ho fa tot molt més divertit.

LLANÇA MARCEL. FALLA.

MARCEL:

Ni ple ni hòsties. Què hi farem? La cosa acaba de començar.

MARINA:

Encara hi ha temps per a tot.

MARCEL:

Per a tot?

MARINA:

Quasi.

MARCEL:

Avant.

MARINA ES CONCENTRA. NO SAP PER ON COMENÇAR. LA BIRLA LI PESA TANT QUE PAREIX COM SI EL BRAÇ DRE SE LI ALLARGUE PER MOMENTS FINS A ARRIBAR EN TERRA.

MARINA:

Puc dir-te una cosa?

MARCEL:

Què?

MARINA:

No he jugat a això en ma vida.

LI HO HA DIT MIRANT-LO ALS ULLS.

MARCEL:

Jo tampoc.

MARINA:

Em referisc a les birles.

MARCEL:

Jo també.

MENTEIXEN TOTS DOS.

PAUSA. ES CONTINUEN MIRANT: ELLA, CÒMICAMENT ENCORBADA; ELL, LA IMITA I SE SENT QUASSIMODO.

D'acord, t'ajude.

S'HI COL·LOCA AL DARRERE. PUJA LA TEMPERATURA. LI INDICA EL MOVIMENT BASCULANT QUE HA DE FER LA BIRLA, LA MIRADA FIXA EN LES BIRLES IMAGINÀRIES I EN EL CARRIL QUE HI CONDUEIX.

MARINA SOLTA LA BIRLA I MIRA CAP AL FON. LA BIRLA VA LENTAMENT CAP A LA SEUA DESTINACIÓ.

MARCEL, PERÒ, NO LI HA LLEVAT LA VISTA DEL DAMUNT, A LA SEUA RIVAL.

SONA, DESPRÉS D'UNA LLARGA PAUSA, L'ESCLAFIT EN EL BLOC DE BIRLES.

MARCEL:

Ple! Merda!

MARINA: *PERPLEXA, AMB LA MIRADA PERDUDA.*

Les he tirades totes!

MARCEL:

Has pegat en el centre.

MARINA:

I això que casi no arriba. És que pesa massa.

MARCEL:

Has apuntat al cor.

MARINA:

Sí.

MARCEL:

Es veu que és la teua especialitat.

MARINA:

Què?

MARCEL:

El cor.

MARC:

La mare que va, nano! Però es pot saber a què merda jugues?

MARTA:

Ni cas! Vol fer-te blaneta i, després, xap, te la clava!

MARINA:

I ara?

MARCEL:

Em toca.

MARINA:

Però jo solament he llançat una volta.

MARCEL:

N'hi ha prou... No ho has vist? Aprens ràpidament.

MARINA:

Deu ser que tinc un bon mestre. El millor.

MARCEL:

Per descomptat.

POSTURETES PRÈVIES DE MARCEL. RIALLES CÒMPLICES DE MARINA. LLANÇA. NO SE SENT RES.

MARCEL:

Increïble. Ni una. Hui no és el meu dia.

MIRA CAP AL RACÓ. MARC ES TAPA LA CARA, MOSTRA NOMÉS UN ULL, QUE ES NEGA A RECONÉIXER EL QUE HA VIST.

Feia temps que no em passava. T'ho jure. Habitualment, jo...

MARINA:

Tranquil. A tots els passa.

MARCEL:

No és que busque una excusa, però no sé si ha sigut l'excitació del moment, o... no sé... no sóc capaç de trobar-hi una explicació...

MARINA:

No tens per què buscar-la. És normal. No has de donar-li més importància, relaxa't i punt.

MARCEL:

No en clave ni una.

MARINA: *DESIL·LUSIONADA. AMB INTENCIONS RENOVADES.*

No?

SOMRIUEN TOTS DOS. ES MIREN.

MARCEL:

Em passa alguna cosa.

MARINA:

Què passa?

MARCEL:

Una cosa que no m'havia passat mai.

MARINA:

Se t'ha banyat la pólvora.

MARCEL:

Mai d'aquesta manera...

MARINA:

Així, així, Marcel perd així...

MARCEL:

A voltes es guanya sense guanyar...

MARINA:

I si ens perdem?

MARCEL:

Te'n tinc una ganeta...

ARRIBA L'ÀRBITRE. VA DE MAÍTRE. MARCEL I MARINA NO ACONSEGUEIXEN APARTAR LA MIRADA L'UN DE L'ALTRE.

ÀRBITRE:

La taula els espera.

MARCEL:

Què?

ÀRBITRE:

La taula.

MARINA:

Que espere.

ÀRBITRE:

Pensava que tindrien fam.

MARCEL:

Em menjaria els ferros de la presó.

MARINA:

I jo,estic blaveta...

ES MENGEN AMB LA MIRADA.

ÀRBITRE:

Aleshores?

MARCEL:

Trobe que ens menjarem abans de menjar.

MARINA:

Pose el xampany en fresc...

ÀRBITRE:

Francés?

MARINA: A MARCEL

Francés?

MARCEL:

Francés.

*MARINA I MARCEL ES LLEVEN ELS GUANTS-BITLLETS SENSE DEIXAR DE MIRAR-SE,
LI'LS LLIUREN A L'ÀRBITRE.*

SONA EL GONG.

SISÉ ASSALT

ELS DOS ARRIBEN ALS RACONS COM SI HAGUÉSSEN REBUT UN DIRECTE A LA MANDÍBULA. VAN COM SI FOSSEN ZOMBIS.

MARC:

Et fa mal?

MARCEL NO CONTESTA. SEU.

La barra de baix, ha sigut la barra, no?

MARCEL ES TOCA MÉS AVALL. AL PIT.

T'has mirat el colesterol? És possible que t'hages fet més gros.

No sé per on vas. Des de quan t'ha pegat per colpejar a l'aire? T'has deixat pegar!

MARCEL:

Et jure que no. M'ha vingut com una torba...

MARC:

O remuntem la cosa o ens afonem del tot...

MARCEL:

De seguida em recupere, ja ho veuràs.

MARC:

Tens la panxa una mica inflada.

MARCEL:

Deuen ser gasos.

MARC:

MIRANT CAP ALS PANTALONS.

La mare que va!

MARTA:

Com has caigut en la trampa?

MARINA: SEIENT.

Quina trampa?

MARTA:

Has deixat que t'envoltara, reina. Primer, passes d'ell i, després, si el mires més el desgastes.

MARINA:

Tinc una cosa aquí. A la gola.

MARTA:

Nàusees?

MARINA:

Sí, això és. Estic de puta mare.

MARTA:

Qui t'entenga que et compre.

SONA EL GONG.

Au, a veure si ho apanyes.

MARINA: *INCORPORANT-SE.*

I què faig ara?

MARTA:

Tu sabràs. No vull desanimar-te, però...

MARINA:

Què...

MARTA:

Res, res... tu, a la teua...

IXEN ELS DOS CONTRINCANTS CAP AL CENTRE DEL LLIT-RING, MÉS PREOCUPATS PER L'ESTAT DE LA ROBA I PER L'ASPECTE QUE TENEN EN GENERAL, QUE PEL CONTRINCANT. ARRIBEN I TORNEN A MIRAR-SE. SOMRIUEN.

ES FA FOSC LENTAMENT L'ESPAI QUE DELIMITA EL RING FINS QUE ES FA UNA PENOMBRA BEN ESTIMULANT.

ELS DOS PÚGILS SEMBLA QUE SÓN MENYS ENEMICS DEL QUE VOLDRIEN.

S'AMAGUEN SOTA ELS LLANÇOLS, L'ÀRBITRE ARREPLEGA LA SAMARRETA I ELS PANTALONS DE MARCEL; DESPRÉS, LA ROBA ESPORTIVA DE MARINA.

ELS DOS LLANCEN CAP A L'EXTERIOR LA RESTA DE ROBA QUE PORTAVEN.

EL SOSTENIDOR VOLA CAP AL RACÓ DE MARTA, DESPRÉS, LES BRAGUES.

MARC AGAFA AL VOL ELS CALCETINS DE MARCEL, DESPRÉS, ELS CALÇOTETS.

NO HI HA CAP DUBTE, HA ARRIBAT L'HORA DEL COS A COS.

MARC, ANGOIXAT, DECIDEIX ANAR CAP AL RACÓ DE MARTA, SENSE PERDRE DE VISTA LES SILUETES QUE SOTA ELS LLANÇOLS, ELS PARLEN DE COLPS HUMITS I DOLÇOS.

MARC:

Com va la cosa?

MARTA:

Bé, ja ho veus.

MARC:

Dona, bé, bé...

MARTA:

Més negres n'hem passat...

I?

MARC:

Què.

MARTA:

Què vols.

MARC:

No-res. Fer-te la visita.

MARTA:

Et conec massa. Tu no vas a cap de lloc si no en vols traure alguna cosa.

MARC: *SOMRIU.*

Collons, Marti, no has canviat gens.

MARTA:

Quan s'arriba a una edat ja no es canvia...fuig.

MARC:

Estan en el cos a cos...

MARTA:

Ja ho veig. Bo, el que em deixen veure. Dis-me.

MARC:

D'acord, vinc a no perdre ni un minut més. Ni a tu ni a mi ens sobra el temps. Ja n'hi ha prou, no trobes?

MARTA:

Fantabulós.

MARC:

Et propose un camí més curt.

MARTA:

Collons, si és per tu acaben al Pol Nord. La pròxima volta els fas un dibuixet.

MARC:

És impossible que guanyeu.

MARTA:

Pot ser.

MARC:

Confessa que ho teniu molt difícil.

Sí o no?

MARTA:

Sí.

MARC:

Doncs, això.

MARTA:

Doncs, què.

MARC:

Que pactem i cadascú a sa casa.

MARTA:

Com?

MARC:

No et faces la bleada.

MARTA:

Em demanes que ho apanyem...?

MARC:

No, et demane que tinguem cabet. Ja veus com s'estan posant.

MARTA:

Blaus.

MARC:

En ridícul.

MARTA:

Com ho vols apanyar?

MARC:

Bo, hem pensat que...

MARTA:

Hem?

MARC:

Sí, ho he consultat amb el Conseller delegat, la directora de Màrqueting i amb el Subdirector General.

MARTA:

La plana major, amb dona inclosa...

MARC:

Sí. Això no és una lluita de sexes.

MARTA:

No?

MARC:

Fora bromes, Marti, que estem en el segle XXI...

MARTA:

En el segle XXI de l'Edat Mitjana...

MARC:

Xe! La cançoneta de sempre, a veure si, almenys, li canvies la melodia.

MARTA:

O siga: els tenen ací. *ES TOCA EL COLL.*

MARC:

Els tenim ací. *ES TOCA ON ELS TÉ.*

Solament que no necessitem assumir riscos innecessaris.

MARTA:

Ja.

MARC:

Ni nosaltres ni vosaltres. Ja m'entens.

MARTA:

Ja.

MARC:

No te n'has adonat?

MARTA:

Sí.

MARC:

I no et sona de res?

MARTA:

Sí.

MARC:

Si nosaltres no haguéssim tingut a ningú que apanyés el nostre combat, possiblement no estaríem ací, parlant tranquil·lament.

MARTA:

Possiblement.

MARC:

Haguéssim perdut la nostra independència.

MARTA:

Possiblement.

MARC:

Aleshores?

MARTA:

Què?

MARC:

El pacte.

MARTA:

Va digues.

MARC:

La teua pupil·la era aspirant a cap de secció.

MARTA:

Correcte. Ell solament havia de defendre el títol, com sempre.

MARC:

La té mel!

MARTA:

El rei de la pólvora banyada, pel que s'ha vist fins ara...

MARC:

En la becadeta de migdia, cau.

MARTA:

Ja.

MARC:

No vull que vaja a més.

MARTA:

Ja.

MARC:

Una subdirecció de departament amb el mateix sou que una cap de secció.

MARTA:

Però no és igual.

MARC:

Ja sé que no és igual. Parles amb un cap de secció.

MARTA:

Parles amb una subdirectora de departament.

MARC:

Que va ascendir al seu dia pel mateix pacte que plantejem ara.

MARTA:

Correcte.

MARC:

I?

MARTA:

Que potser Marina es mereix alguna cosa més.

MARC:

Com ara què?

MARTA:

Una vicegerència, per exemple.

MARC:

Vicegerència?

MARTA:

Sí, sabies perfectament que et demanaria açò, cap de suro.

MARC:

RIU. En efecte: la vicegerència de gestió. *LI LLIURA UNS DOCUMENTS QUE DU PREPARATS.* Solament els ha de signar. Ho havia d'intentar, no siga cas... Estàs en forma.

MARTA:

No aprendràs mai de la vida. Li ho diré.

MARC:

MIRANT CAP AL RING, FOSC.

Espere que no siga massa tard.

MARTA:

Tampoc no hem d'exagerar.

MARC:

Passes demà pel despatx. Per cert, has de fer res aquest cap de setmana vinent?

MARTA:

Sí, passaré demà pel teu despatx.

SONA LA CAMPANA. L'ASSALT HA ACABAT. MARC ARRIBA AL SEU RACÓ. DES DE LA FOSCOR SORGEIX LA FIGURA DE MARINA, CABELLS DESFETS, ASTORADA. DU UNA CAMISA DE PIJAMA DE RATLLES, SIMPLEMENT. ESTÀ UNA MICA DESORIENTADA, POTSER MÉS I TOT: QUASI SEMBLA UNA ZOMBI. S'ADONA QUE S'HA EQUIVOCAT DE RACÓ. DIU: "PERDONEU" ALHORA QUE MARCEL, QUE -AMB ELS PANTALONS DEL PIJAMA DE RATLLES, PIT NU, RESTES DE PINTALLAVIS PER LA CARA- HA TOPAT, TAMBÉ, DESORIENTAT, AMB MARTA. ELS DOS CONTRINCANTS SE'N VAN CAP ALS

RACONS RESPECTIUS. ES CREUEN EN EL CENTRE DEL RING, ES TOQUEN. SOMRIUEN. ARRIBEN FINS ALS SEUS PREPARADORS.

MARC:

Et passa res?

MARCEL:

No. Sí. Bo, no, no em passa res.

MARC:

És la primera volta que t'equivoques de cantó. *LI COMENÇA A LLEVAR AMB UNA TOVALLOLA LES RESTES DE LA PINTURA DE LLAVIS.*

En lloc de sang, t'ha fet suar pintallavis. *MARCEL SOMRIU. COMENÇA A VESTIR-SE.*

MARCEL:

La primera volta.

MARC:

Prepara't, sort que ja està tot arreglat.

MARCEL:

Què.

MARC:

Que això s'ha acabat, abans de temps. L'últim assalt.

MARCEL:

No ho entenc.

MARC:

Redéu, Marcel, a tu, com se t'han de dir les coses? Que he parlat amb Marta i hi ha acord.

MARCEL:

Pacteu?

MARC:

Sí. És clar que pactem! Si ens arriba a tots l'aigua al coll!

MARCEL:

Mira.

LI MOSTRA EL COLL.

MARC:

Ja ho veig.

MARCEL:

Mossega que fa goig.

MARC:

Poc bèstia és.

MARCEL:

Tens una pinta?

MARC:

Per a què?

MARCEL:

Per a tapar-me el xuplit.

MARC:

Pren. LI'L DÓNA. MAR L'APROFITA PER A PENTINAR-SE UNA MICA I, DESPRÉS, REPASSA ELS XUPLITS AMB ELL.

Aquestes marques podrien donar peu que la gent parle demà a l'oficina.

MARCEL:

I què hi diu Marina?

MARC:

I jo què sé que hi diu Marina, està grogui, ho acceptarà, supose. Total: no ha aconseguit tot el que volia però tampoc no ix derrotada. No en pot demanar més.

MARCEL:

Així que aquest és l'últim.

MARC:

Mai és tard per acabar abans que siga tard de veritat. Quan ha sigut el colp? No l'he vist.

MARCEL:

Jo tampoc. Aquests colps són així. Quan menys t'ho esperes.

MARC:

Un colp baix.

MARCEL:

No pas. Molt alt. Invisible.

MARC:

Ja saps com anirà la cosa: o es deixa caure o llança la tovallola. Persegueix-la una miqueta, que no parega que...

MARCEL:

Merda.

MARTA AJUDA MARINA QUE, PRÀCTICAMENT SENSE PODER DE REACCIÓ, ES DEIXA FER: LI FA UN POC ELS CABELLS, LI LLEVA LA CAMISA DEL PIJAMA, LA VESTEIX DE CARRER...

MARTA:

Fet.

MARINA:

Què.

MARTA:

La vicegerència, han acceptat.

MARINA:

Però...

MARTA:

Sense comentaris, mira't a l'espill i no goses badar boca.

MARINA:

Encara no he perdut.

MARTA:

Ací no ha perdut ningú. Aquest és el punt. Mai ningú no perd, però sempre guanyen ells.

MARINA:

Un moment, un moment. Dóna'm aquest darrer assalt, almenys per intentar-ho.

MARTA:

Estàs segura que és això el que vols?

MARINA:

Sí. No. No sé què vull.

MARTA:

M'ho imaginava.

MARINA:

No en tens ni idea.

MARTA:

Més del que tu et penses. No oblidés que jo...

MARINA:

No és el mateix.

MARTA:

No?

MARINA:

No.

MARTA:

Al final serà veritat tot el que diuen d'ell. Ho és?

MARINA:

Sense comentaris.

MARTA:

Quan ha sigut? De sobte? No he vist el colp.

MARINA:

Ni jo.

MARTA:

On ha sigut?

MARINA:

Per ací... *LI INDICA UNA ZONA DEL PIT PROPERA AL COR.*

MARTA:

Això és una mossegada.

MARINA:

Sí?

MARTA:

Demà, a l'oficina, sense escot, que el xuplit eixe es veu a una hora de camí... I podria donar peu que la gent parle...

MARINA:

Em posaré bufanda.

MARTA:

Llance la tovallola o fas un colp de genoll?

MARINA HO PENSA, LA MIRA AMB UN TOC DE REBEL·LIA I MOLTES GANES DE TORNAR AL RING. DIU ALGUNA COSA, PERÒ EL SO DE LA CAMPANA IMPEDEIX QUE POGUEM SENTIR LA RESPOSTA DE MARINA.

ELS DOS ADVERSARIS VAN CAP AL CENTRE DEL LLIT.

HA ARRIBAT L'HORA DE...

ÚLTIM I MITJÀ ASSALT

L'ÀRBITRE-RECEPCIONISTA-GRUM-DÉU PORTA LES MALETES FINS AL DARRERE DEL COIXÍ COL·LOCAT A LA PART DAVANTERA DEL LLIT, CONVERTIDA EN COTXE, COM EN LA PRIMERA ESCENA.

MARCEL CONDUEIX LENTAMENT. MARIA RECOZA EL CAP SOBRE EL MUSCLE DE MARCEL.

SONA LA MÚSICA DE KENNY G.

L'ÀRBITRE ELS OBSERVA DES DE DARRERE, ASSEGUT SOBRE UNA MALETA, MENTRE ELS "ENFOCA" EL VENTILADOR AMB EL PROGRAMA MÉS LENT.

MARINA:

Déu!

MARCEL:

Què.

MARINA:

Qui m'havia de dir a mi ahir que em cauria bé Déu...

MARCEL:

Pobret meu, solament li ha faltat fer-nos la maleta.

MARINA:

A mi me l'ha feta.

L'ÀRBITRE SOMRIU.

I abans m'ha aplicat una loció per a calmar la picada dels mosquits.

SOMRIU MARINA. L'ÀRBITRE MOSTRA LA LOCIÓ MÀGICA.

MARCEL:

T'ho has passat bé?

MARINA:

I tu?

MARCEL:

Jo he preguntat primer.

MARINA:

Perquè en saps la resposta.

SOSPIRA RELAXADA I FELIÇ. MARCEL SOSPIRA AMB ELLA.

MARCEL:

Quan l'altre dia va venir al meu despatx la gent del gabinet de relacions externes, vaig pensar: una més que vol caure...

MARINA:

Saps què vaig pensar jo quan m'ho van proposar?

MARCEL:

Què.

MARINA:

I si passa el que tots aquests no creuen que passarà? I si...

MARCEL:

És curiós, jo també vaig tenir el mateix pressentiment. I això que no havia coincidit amb tu més d'un parell de voltes. Prou per a pensar: quines anquetes, verga...

MARINA:

Jo et vaig estar observant, sense que te n'adonares, un dia, a la màquina del café. Vaig pensar: quina pena, tan interessant i tan *singuango*.

MARCEL:

Molt amable.

MARINA:

És que, entre nosaltres, tens una fama *singuango* que no t'ho creus.

MARCEL:

Me l'he guanyada a pols. Saps de què tens tu fama?

MARINA:

De mala pècora.

MARCEL:

D'escurçó impertorbable. Correcte. Per això el repte em va agradar.

MARINA:

I ací estem, la mala pècora i el *singuango*, més perduts que una cabra al Carrefour...

MARCEL:

Hem arribat a l'encreuament, aquesta volta no m'equivocaré.

MARINA:

Una pena.

MARCEL:

Per què.

MARINA:

Perquè se m'havia passat pel cap que... podíem escurçar camí...

MARCEL:

Per on?

MARINA:

... per París.

MARCEL:

Trobes?

MARINA:

Ahà.

PAUSA.

MARCEL:

Demà és dilluns.

MARINA:

Ja.

PAUSA.

MARCEL:

La gent voldrà saber la decisió dels jutges. Ja ho saps: les apostes i tota la pesca.

MARINA:

Ja.

PAUSA.

MARCEL:

I ens hem de reincorporar a la faena: jo sóc un victoriós director general adjunt i tu una victoriosa vicegerent acabada d'ascendir. Tots hem guanyat, ells, també.

MARINA:

Pareixen unes eleccions generals. Ací ningú no perd.

MARCEL:

Just a la fusta.

MARINA:

Depén.

MARCEL:

No t'entenc.

MARINA:

Potser els que perdem som nosaltres...o simplement perdem tots.

MARCEL:

Pot ser.

MARINA:

No et canses mai de fer el que has de fer? Seguir sempre el camí que et marquen.

MARCEL:

No et canses tu?

MARINA:

Sóc una dona. És diferent. Vosaltres sempre defeneu el títol. Nosaltres som les eternes aspirants. M'agrada lluitar.

MARCEL:

I guanyar.

MARINA:

Fins hui, sí, però acabe de descobrir que, realment, l'important és la baralla. El resultat pot ser el menys important.

MARC LI INDICA A MARTA QUE HA ARRIBAT EL MOMENT DE LLANÇAR LA TOVALLOLA.

MARINA:

No oblidés que aquest món ha estat dissenyat per un dels teus, un executiu, el més alt, l'altíssim: Déu.

MARCEL:

Déu? *SENYALA CAP ARRERE.*

MARTA ES DISPOSA A LLANÇAR LA TOVALLOLA, PERÒ L'ÀRBITRE COMENÇA A CANTAR EL COMPTE ARRERE:

ÀRBITRE:

Deu... nou...

MARINA:

L'altre. *SENYALA CAP AMUNT*. I es va cobrir de glòria.

ÀRBITRE:

Huit...set...

PAUSA.

Aleshores... ? Llitem junts?

PAUSA.

ÀRBITRE:

Sis... cinc...

MARCEL:

I la teua vicegerència?

MARINA:

I la teua fama d'indomable?

PAUSA.

ÀRBITRE:

Quatre...tres... dos...

MARCEL:

París?

ÀRBITRE:

Un...

MARINA:

París.

SONA LA CAMPANA FINAL. EL VENTILADOR CANVIA DE PROGRAMA I ES POSA A TOTA MÀQUINA.

HAN POSAT, JUNTS, LA DIRECTA, RUMB A NO SE SAP ON..

ES FA FOOSC.

SONA LA VEU EN OFF DE L'ORGANITZADOR DEL COMBAT:

"Senyores i senyors, jutges de butaca, ha arribat el moment de la deliberació.

Vostés tenen l'última paraula.

Quan jo els indique mostraran, per favor, el color que han decidit per identificar el vencedor d'aquest combat a sis assalts pel títol domèstic del pes mitjà...

Si la vencedora és Marina... llavis de gel! ... alcen el cartó roig.

El blau... si el vencedor és Marcel... el tigre de la Web...!

Atenció, a la una, a les dos i a les tres...

Amunt cartons!

UNA LLUM IL·LUMINA EL PATI DE BUTAQUES. ELS ESPECTADORS, ALS QUALS SE'LS POT HAVER REPARTIT –O NO- UN PROGRAMA DE MÀ-CARTÓ DE DELIBERACIÓ, POTSER DECIDIRAN EL COLOR DEL TRIOMFADOR D'AQUESTA NIT...

LA LLUM DESPRÉS TORNA A LA CORBATA.

L'ÀRBITRE S'HA SITUAT ENMIG DELS DOS ADVERSARIS ALS QUALS ELS SEUS ENTRENADORS -QUE NO DISSIMULEN QUE ESTAN ENFADATS- HAN COL·LOCAT, DE MALES MANERES, ELS GUANTS (ELS DE MARINA SÓN ROJOS, BLAUS, ELS DE MARCEL).

L'ÀRBITRE AGAFA UNA MÀ DE CADASCUN DELS QUE ACABEN DE DIRIMIR LA BARALLA. ENCARA NO SE SAP EL BRAÇ DE QUI ALÇARÀ.

“I, després de la deliberació del jutges de sala, molt ajustada, vostés han decidit declarar vencedor del combat per punts a...”

I ES VA FENT FOSC MOLT LENTAMENT MENTRE PASSEN ELS SEGONS, LA CRIDÒRIA ES FA ENSORDIDORA I UNA MÚSICA DE CERIMÒNIA OLÍMPICA O EL CONEGUT “WE'RE THE CHAMPIONS” HO ENVAIEX TOT.

FI